

Не повѣнвай цвѣте красно,
Не губи си живостѣта,
Ахъ говорѣ ти напразно,
Кат' те мокрѣ съсъ уста!

Нѣма тая да отминешъ
Обща участь на свѣта,
Като цвѣтъ ще да загинешъ,
Както гине младостѣта.

Кат' е тѣй-ка да не губимъ
Туй ахъ време безъ цѣна,
Въ упоение да любимъ,
Въ тасъ крилата младина.

Nocturno.

Тихо мѣсецъ ясный грѣе огъ небето,
Нищо не смущава царски му мечти,
Тиха сж горитѣ, тихо е полето
И сърдцето мое само си тупти

Но завчасъ по-силно то се растреперя:
Чу се сладъкъ шопоть въ ношна самота,
Кат' че бѣлий гълъбъ си крила расперя,
Кат' че се цалуватъ отъ зефиръ лица.

Тя тогасъ яви се съ ликъ богинский, красенъ,
На земя да бжда азъ не вѣрвахъ самъ;
Взряхъ се на небето, дѣ грѣй мѣсяцъ ясенъ:
То далеко бѣше съ ангели си тамъ.

Тихо мѣсецъ ясный грѣе отъ небето,
Нищо не смущава царски му мечти,
Тихи сж горитѣ, тихо е полето,
И сърдцето мое само си тупти.
